На торгу в Гавірате можна купити все що завгодно. Спритніших крамарів деінде годі й шукати.

Якось у п'ятницю прийшов на торг один чоловік і почав продавати дивовижний товар: гору Монблан, Індійський океан і моря на Місяці. І був він такий спритний на язик, що за годину увесь той товар спродав, лишилося тільки місто Стокгольм.

Одному перукареві закортіло те місто придбати. Замість плати він підстриг крамаря, намастив йому волосся й одержав свідоцтво про купівлю, в якому було написано: "Власник міста Стокгольма". Перукар прибив те свідоцтво цвяшками на стіні між двох дзеркал і гордовито показував своїм відвідувачам, коли хто розпитував:

— Це шведське місто, і не просте, а столиця. Там проживає мільйон чоловік, і, звичайно, всі вони належать мені. Біля міста є і море, але я не знаю, хто його власник.

Перукар потрошку заощаджував гроші і торік подався до Швеції оглянути власні маєтності. Стокгольм йому страшно сподобався, та й шведи припали до серця своєю люб'язністю. Вони не розуміли аніскілечки, що він питав, а він — що вони йому відповідали.

— Я володар цього міста. Знаєте ви це чи ні? Вас про це повідомили?

Шведи всміхалися й потакували з чемності. Перукар потирав руки, радий-радісінький.

— Таке місто придбав за одну стрижку! Дешево воно мені обійшлося!

А насправді він переплатив. Бо кожна людина змалечку володіє цілим світом, і це не коштує їй жодного шеляга. Так, світ належить їй, треба тільки закачати рукави, простягти руки й узяти його.